

«Nina»

Det var hardt å innse at mannen Nina gifta seg med, svikta og forakta henne.

Jeg kom ikke for å bli rik eller for å ha mange ting, jeg kom av kjærlighet., Eier: Colourbox.

Jeg vokste opp i en stor familie. I landet mitt bor vi ikke bare sammen med mor og far, mange slektninger deler hus eller bor ved siden av hverandre. Jeg vokste opp med både egne søsken og andre barn, og alle var som søstre og brødre. Vi hadde mye moro sammen, særlig når det var fest. Da var det masse god mat og søtsaker og mange gjester på besøk. Jeg må smile når jeg tenker på noe av det vi barna fant på! Og samtidig gråter jeg, for selv om det ikke er lenge siden, tilhører det et annet liv.

Bakgrunn for prosjektet

▼

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnenes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

Jeg var redd faren min

Familien min var ikke rik, men vi greide oss bra. Mor og de andre kvinnene jobbet i huset, mennene drev med landbruk og handel. Vi bodde nær et stort marked, og en gang i uka dro mennene dit for å selge det vi hadde til overs av mat vi hadde dyrket. Foreldrene mine hadde store forventninger til oss barna, og ville at vi skulle gå på skole og få gode jobber. Selv om jeg ikke var så veldig flink i alle fag, tenkte jeg å ta en god utdanning. Ingen av de voksne kvinnene i familien hadde gått mange år på skolen. Derfor oppmuntra de meg til å bruke mye tid på skolearbeidet. Hvis de så at jeg begynte å gjøre noe i huset, stoppet de meg med en gang. Jobben min var å studere, så de, jeg skulle ikke blande meg i deres oppgaver.

Mor var snill og veldig grei mot meg, men jeg var redd faren min. Han slo ikke meg og søsknene mine, men han slo mor. Av og til ønska jeg at han hadde slått meg også, for kanskje var det bedre enn å bli kjefta på hele tida. Jeg måtte gjøre ting akkurat som han ville, ellers ble han rasende. Han visste nøyaktig hvor lang tid jeg brukte på skoleveien, og hvis bussen var forsinka eller ikke kom, grudde jeg meg til å komme hjem. Far anklaget meg for å være sammen med gutter, men det var ikke sant. Om vi søstre ville gå ut, måtte vi spørre om lov. Guttene hadde det enklere. De voksne mennene gjør som de vil, og de bestemmer over alle andre. Mor er redd far og kan ikke gjøre noe uten at han gir tillatelse. Når jenter og gutter går på samme skole, kan de treffe

hverandre der, men de kan ikke gå ut sammen. Jeg har aldri vært på diskotek eller på fest med gutter. Du er veldig heldig hvis familien din lar deg få lov til det.

Han fridde og jeg sa ja

På en bryllupsfest ble jeg kjent med en slektning jeg ikke hadde snakka så mye med tidligere. Jeg synes han var hyggelig og pen. Han fortalte om den gode jobben sin i Norge, og at livet var bra der. Han likte meg så godt, sa han. Ville jeg gifte meg med han og bli med til Norge? Jeg hadde ingen spesielle drømmer eller ønsker for livet mitt, så jeg sa ja. Dessuten likte jeg han også, ellers hadde jeg ikke giftet meg.

“

En dag dro vi til Norge uten at familiene våre visste noe.

Ingen av familiene våre ville at vi skulle gifte oss. Noen av dem mente jeg var for ung, noen sa det ikke var bra fordi vi var i slekt. Foreldrene mine ble sinte på foreldrene hans, og det ble mye krangel. Vi lot som om vi bøyde oss for dem, men han ga meg en ring, og ba meg underskrive et papir. Han sa det betydde at vi var gift. Han ordna med papirene mine, og en dag dro vi til Norge uten at familiene våre visste noe.

Jeg trodde vi skulle få barn og leve som andre ektepar. I begynnelsen oppførte han seg ok, men så begynte han å forandre seg. Etter bare noen uker måtte han plutselig dra. Han måtte til en annen by for å ordne noen papirer, sa han. Jeg var alene igjen, kunne ikke språket og visste ingenting. Jeg var veldig forvirra og lei meg. Han var borte i mange dager.

“

Hvorfor giftet han seg med meg? tenkte jeg.

En dag ringte en fremmed som sa han var en venn av mannen min. Ikke lenge etter kom denne mannen flyttende til oss, og de to begynte å være sammen bestandig. De var borte mesteparten av tida, og de snakka ikke til meg en gang.

Jeg skjønnte ingenting. Hvorfor giftet han seg med meg? tenkte jeg. Hvorfor tok han meg med så langt bort? For hans skyld forlot jeg alt. Det er umulig for meg å dra tilbake dit nå, dette vet han, og likevel oppfører han seg sånn. Jeg kjente meg så fortvilet og hjelpeløs. Jeg hadde aldri vært utenfor byen vår, nå var jeg plutselig i et helt annet land og ante ingenting om hvordan en gjør ting her. Jeg prøvde å finne ut hva han tenkte. «Hvorfor ba du meg bli med hit?», spurte jeg. «Du vil jo

ikke ha meg.» Han svarte ikke. Jeg følte at han skamma seg over meg. «Du kan ingenting», sa han mange ganger, «du kan ikke en gang snakke engelsk».

Jeg ble tvunget til å reise

En dag sa mannen min at jeg skulle bli med denne vennen hans til en by i et annet land. «Hvorfor?», spurte jeg. «Jeg har ikke lyst til å reise, og hvorfor skal jeg dra sammen med en annen mann? Hvorfor gjør du dette mot meg? Jeg trodde på deg, derfor kom jeg hit, du er alt for meg. Jeg kom ikke for å bli rik eller for å ha mange ting, jeg kom av kjærlighet.» Alt dette sa jeg til han. Situasjonen var litt vanskelig nå, sa mannen min. En del ting hadde ikke blitt som han ville, men om jeg bare ble med på planen hans og var noen måneder i dette landet, skulle han komme og hente meg og alt ville bli bra. «Men hva skal jeg der?», spurte jeg. «Gjør som kameraten min sier», sa mannen min, «så blir alt bra». Jeg gråt og gråt, og sa jeg ikke ville. Da slo han meg.

Mannen og jeg kjørte lenge før vi kom fram til byen vi skulle til. Mange forferdelige ting skjedde med meg der, men jeg vil helst ikke snakke om det. Jeg gråt mye og jeg var redd. Han jeg var der sammen med fortalte at jeg ikke skulle tenke på å gå til politiet, de kom bare til å gjøre alt enda verre. «Mannen din sendte deg hit», sa han, «du må gjøre det han vil – hvis du mister han, hvem har du da?» Det er bedre å dø enn å ha det sånn, tenkte jeg, hvorfor skal jeg leve, jeg har ingenting å leve for. Jeg prøvde å gjøre det slutt med mange tabletter, men våkna igjen.

Jeg prøver å tenke fremover

En dag på gata snakka en politikvinne til meg. Jeg begynte bare å gråte, og hun tok meg med på stasjonen. Der fant de ut at jeg hadde bodd i Norge, og sendte meg tilbake hit med fly. Da jeg kom fram, møtte politiet meg. Jeg fikk penger til en togbillett til Oslo, og en politimann pekte i den retningen jeg skulle.

Det er vanskelig å glemme at han som sa han likte meg og som jeg stolte på, bare var ute etter å utnytte meg.

Da toget kom fram, satte jeg meg på en benk på stasjonen. Jeg hadde ikke penger, ikke mobil, ingenting. En mann ved siden av meg på benken lånte meg telefonen sin, og jeg hadde nummeret til en mann fra samme land som oss, en god mann. Han tok meg med til et krisesenter, og her er jeg nå. Mannen min har jeg ikke sett siden. Han bor sammen med en norsk dame har jeg hørt, jeg tror de har barn. Nå prøver jeg å tenke framover, men det er vanskelig å glemme at han som sa

han likte meg og som jeg stolte på, bare var ute etter å utnytte meg uten hensyn til hvor vondt jeg hadde det. Jeg lærer norsk, og håper å bli her. Hva skal jeg gjøre hvis jeg ikke kan det?

Se også

- [«Anne»](#)
- [«Vera»](#)
- [«Setare»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

PROSTITUSJON OG MENNESKEHANDEL

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.